Merja Talo

Arvoitusten jäljillä

NUMMELAN PONITALLI

WSOY

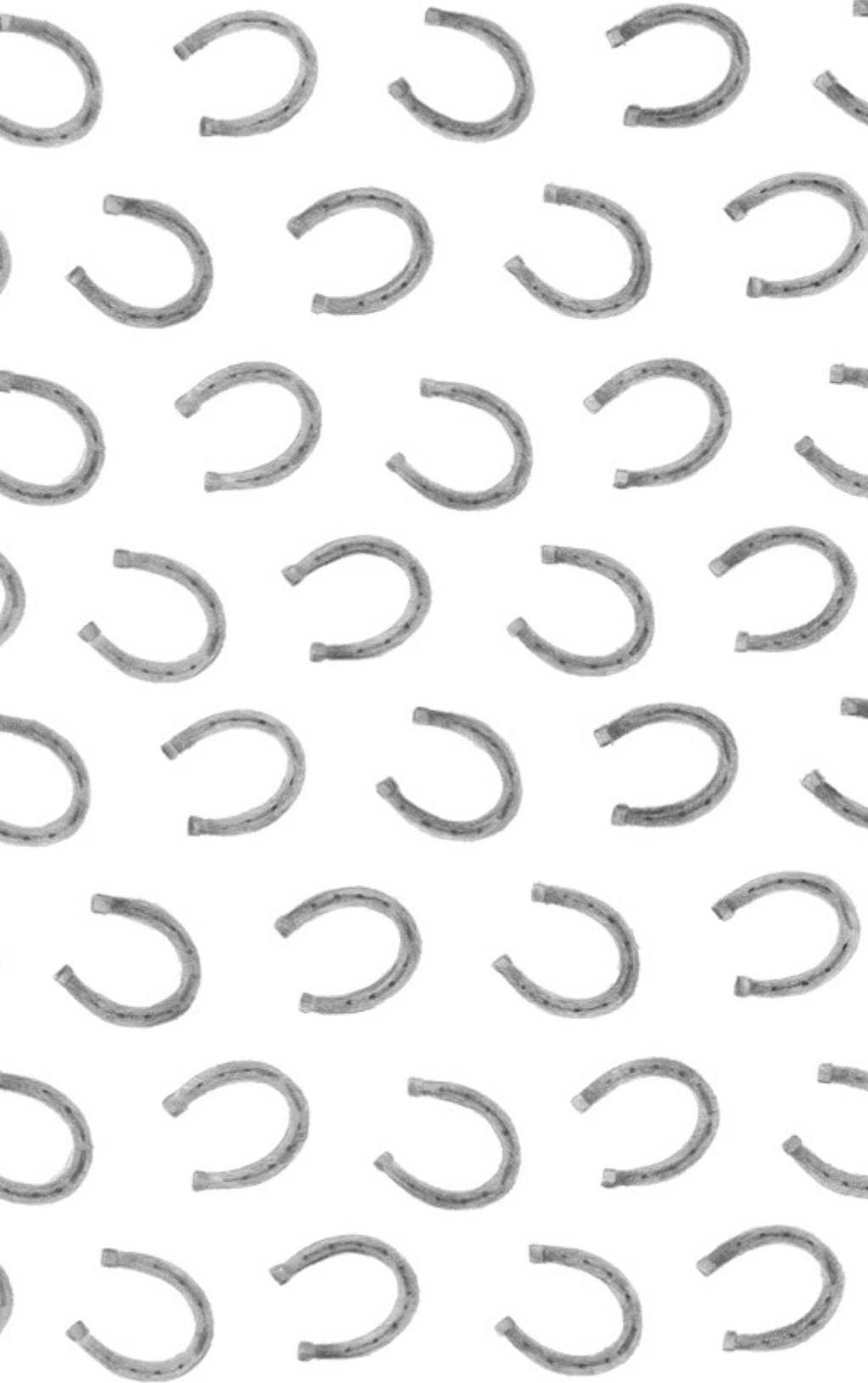

NUMMELAN PONITALLI

Merja Jalo

Arvoitusten jäljillä

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© Merja Jalo ja WSOY 2017
ISBN 978-951-0-42138-3
Painettu EU:ssa

Sisällys

Hätäsoitto 7
Hiippailijan jäljillä 16
Harvinainen tapaaminen 26
Mahdoton tehtävä 34
Chocolat 48
Vierailu Margotin luona 56
Vähemmän riemukas juttu 67
Milla onnistuu 72
Huolia 79
Yllätysten ilta 85
Syytösten aika 92
Uusi päivä 102
Yllätysvieraita 109
Epäilyksen varjo 120
Kilparatsu yllättää 129
Piileskelijät 135
Myrskyn silmässä 143
Totuus selviää 155

Hätäsoitto

Kauppaneuvos Klaus Kiiski hymyili liiketuttavansa intoutuneelle hevosjutulle. Pankkiiri Kaarlo Sutinen ei jaksanut puhua mistään muusta kuin kilpahevosesta, jonka hän halusi hinnalla millä hyvänsä ostaa tyttärelleen Karrille. Karria pidettiin lahjakkaana ratsastajana. Klaus kyllä ymmärsi, mitä Kaarlo tarkoitti. Pankkiiri oli hullaantunut suklaanväriseen ratsuun, jonka omisti entinen kilparatsastajalahjakkuus Margot Saari. Valitettavasti hevonen ei vain ollut myynnissä, sillä valmentajana toimiva Margot piti hevosta tyttäriensä Maikin ja Millan ratsuna. Ja miksi ihmeessä Margot olisikaan myynyt huippuratsuaan? Hevonen niitti jatkuvasti mainetta ja kunniaa kilpakentillä. Klaus oli lukenut kaikki jutut lehdistä.

Kaarlon silmät säihkyivät siihen malliin hänen puhuessaan Chocolatista, että miehen näki olevan tosissaan. Hän tunsi hevoset, ja ostamisen himo oli suuri, kun hän tiesi löytäneensä parhaan mahdollisen hevosen.

– Chocolat on kuulemma kaikkien aikojen paras hevonen. Oikea komeetta! Luulen, että se on jopa parempi kuin Repe Jussilan Kafka. Karri puhuu jatkuvasti hevosesta.

– Tuttua minulle, Klaus vastasi hymyillen.

Hänenkin Päivi-tyttärensä harrasti ratsastusta Nummelan ponitallilla. Päkä oli menestynyt, vaikkei omaa hevosta halunnutkaan. Mutta kyllä sekin aika vielä koittaisi, kun Päkä ihastuisi johonkin hevoseen. Sitten tyttö ottaisi yhteen Repen kanssa, joka oli Nummelan tallin paras ratsastaja. Poika oli voittanut Korkeamäen suurkisoissa GP-luokan ja Italiassa vaarallisen Palio di Siennan. Sellaisia saavutuksia saattoi arvostaa.

– Parhaimmat hevoset ovat aina toisilla, Kaarlo myönsi.

– Oletko käynyt vilkaisemassa myyntihevosia?

Kaarlo nosti viinilasin huulilleen ja hymyili salaperäisesti.

– Onhan noita tullut silmäiltyä. Hevosen pitää

olla paras. Teen mitä tahansa, että tyttö saa unelmahevosensa. Meillä se ei ole rahasta kiinni.

Eipä tietenkään. Sutiset asuivat yhdessä kaupungin hienoimmista taloista. Kaarlon Sini-vaimo ajoi punaista Audia tyylikkäänä kuin miljoonarouva konsanaan.

– Kerro nyt lisää siitä hevosesta? Ihan tässä uteliaisuus herää... Oletko jo ehtinyt kysyä Margotilta, mihin hintaan hän Chocolatin myisi?

Päivi, joka piilotteli isänsä työhuoneen oven takana, veti henkeä. Oliko pankkiiri iskenyt silmänsä Chocolatiin? Hän oli salakuunnellut melkein koko keskustelun. Hän painoi korvansa uudelleen kiinni oveen.

– En kai jättäisi tilaisuutta käyttämättä?

Kauppaneuvos laski viinilasinsa pöydän kulmalle ja virnisti. Hän tunsi pankkiirin paremmin kuin kukaan toinen.

– Ja mitä Margot sanoi?

– Vasta kun lehmät lentävät.

Klaus purskahti raikuvaan nauruun ja Kaarlo punehtui.

– Tyypillistä Margotia.

– En minä näin vähällä hellitä.

– Et varmaan.

– Silloin on taottava, kun rauta on kuumaa.

– Niin, niin...

– Karri on samassa valmennusrenkaassa Millan ja Maikin kanssa.

– Ja miten he menestyvät?

– Vaimoni sanoo Maikin olevan määrätietoisempi. Mutta ei sitä tiedä.

Päkä tunsi, miten hänen vatsansa oli yhtäkkiä täynnä perhosia.

Ei voi olla totta! Sutinen oli iskenyt silmänsä Chocolatiin. Sutinen! Se tästä vielä puuttui.

Päkä tunsi Millan ja Maikin. Heidän isänsä oli kemisti Taisto Saari, joka oli Korkeamäen ratsastuskoulun omistajan, eläinlääkäri Tapani Saaren veli.

– Tiedän kyllä, ettei hevonen ole kaupan. Mutta teen kaikkeni saadakseni ratsun itselleni, Kaarlo sanoi. – Karrin menestyksen tähden.

– Keinoja kaihtamatta... Klaus jatkoi, mutta siihen Kaarlo ei vastannut.

Kauppaneuvos olisi ymmärtänyt häntä paremmin, jos olisi tiennyt, miten Karri rakasti hevosta. Tyttö oli hänen ainoansa ja Karri piti isäänsä pikkusormensa ympärillä. Jos hän halusi Chocolatin, isä aikoi sen hänelle hankkia. Ja oli hänellä taskussa valttikorttikin, jota hän ei paljastanut. Ei edes Klausille.

Kauppaneuvos nyökytti päätään. Hän jos kuka tiesi, millainen vaikutus ainoalla tyttärellä isäänsä saattoi olla.

– Missä muuten sinun upea tyttäresi Päivi on? Kaarlo kysyi äkkiä ympärilleen katsoen.

Tyttöä ei ollut näkynyt koko vierailun aikana.

– Onko hän lainkaan kotona? Ehkä voisin jututtaa häntä hevosesta.

Päkä vetäytyi pois ovenraosta. Olisi noloa, jos joku yllättäisi hänet vakoilemasta isää ja hänen vierastaan. Mutta Kaarloa Päkä ei halunnut tavata. Ei ikinä! Oli paras ottaa jalat alle ja äkkiä. Onneksi puutarhaan johtava lasiovi oli auki. Ulkona saattoi hengittää.

– Eivät nähneet minua...

Taskussa ollut puhelin alkoi soida. Mahtoiko se olla Kikka? Päkän täytyi heti vastata.

– Päkä.

Langalla humisi.

– Onko siellä ketään?

Hengästynyt ääni tavoitti Päkän

– Päkä, sinun pitää auttaa minua…

Soittajan ääni värisi.

– Milla! Oletko se sinä?

– Sinun on autettava minua. Chocolat on vaarassa!

Tytön äänessä oli selvää hätää.

Päkä tunsi miten kylmät väreet alkoivat juosta pitkin selkää.

– Mitä sinä puhut?

– Minua pelottaa, langalla oleva tyttö tunnusti. – Kamalasti.

Millan ääni kuulosti itkuiselta.

– Nyt on tosi kyseessä. Joku käy salaa Chocolatia katsomassa. Olen nähnyt merkkejä siitä, jälkiä. Mitä jos joku yrittää sabotoida meidän tulevan kisan?

Kuulosti pahalta. Kuka se voisi olla? Hyvien hevosten liepeillä roikkui aina kaikenlaisia ihmisiä, niitäkin, jotka yrittivät estää toisten voiton.

– Tarvitsemme apua pikaisesti, Milla panikoi.

– Ota nyt rauhallisesti.

– Minulla on huonot aavistukset tästä.

– Oletko puhunut siskosi kanssa?

– En. Maikki on aina menossa. Ja äiti pitäisi kaikkea mielikuvituksena. Mutta tämä ei ole kuvittelua. Ei ihan varmasti ole.

Milla nyyhkytti langalla. Hän pelkäsi kuollakseen hevosen puolesta. Mitä jos hevoselle sattuisi onnettomuus tai vielä pahempaa?

– Entä isäsi? Voisitko puhua hänen kanssaan?

– Ei isä ehdi kuunnella. Se on kaikki päivät laboratoriossa uuden tutkimuksensa parissa. Silloin isää ei saa häiritä.

– Niin tietysti.

Taisto oli maankuulu kemisti. Lahjakas tiedemies. Miestä arvostettiin, ja tutkimus piti hänet kiireisenä, mutta kyllä hän silti rakasti tyttäriään. Aikaa vain ei ollut.

– Pelottaa ihan kamalasti, kun Hopeamaljakisa on kohta.

– Kumpi teistä ratsastaa?

Se oli kysymys, joka askarrutti Millaakin eniten.

– Äiti ratkaisee asian ihan pian. Kaikki riippuu siitä, kumpi meistä on parempi ratsastaja. Maikki vai minä. Viime vuonna Maikki oli tosi hyvä ja äidin odotukset ovat korkealla. Mutta tietysti minäkin yritän parastani. Joskus olisi kiva päästä kisaamaan, mutta kai se on haavetta... saisinpa vaan edes mahdollisuuden yrittää.

– Älä vielä menetä toivoasi, Päkä sanoi. – Kilpapäivään on vielä aikaa. Voi sattua vaikka mitä.

– Sitä juuri pelkäänkin, että sattuu vaikka mitä. Päkä, tule Virtaankylän tallille illalla! Koetan saada siskon mukaan. Teidän täytyy omin silmin nähdä, että tallilla käy hiiviskelijä.

– No hyvä on. Minä tulen, jos se sinua rauhoittaa.

– Tavataan Virtaankylän aitan luona yhdeksältä.

Millan ääni oli helpottunut. Hän aikoi keksiä salaisen suunnitelman hevosen pelastamiseksi ja siihen hän tarvitsi apua.

– Mutta ole varovainen. Katso, ettei sinua nähdä. Me odotetaan sinua.

Päkä sulki puhelimen ja rypisti kulmiaan. Olipa omituista, hän mietti. Milla oli varma asiastaan, ja se pelotti Päkää. Mitä Virtaankylän valmennustallilla oikein tapahtui? Kuka hiippaili tallilla yön pimeydessä? Millaisessa vaarassa ratsut oikein olivat? Päkä tiesi, että tallipaikat oli tarkoitettu maan parhaimmille hevosille ja ne maksoivat hunajaa. Tunteja annettiin vain rikkaille, niille joilla oli varaa maksaa kaikesta. Äkkiä Päkä alkoi todella pelätä, että Chocolat oli hengenvaarassa. Milla oli järkevä tyttö, joka ei keksisi omiaan.

Aurinko oli laskemassa. Sen viimeiset säteet hyväilivät Kiisken omakotitalon katon reunaa, kun pankkiiri viimein lähti heiltä valkoisella mersullaan. Päkä antoi miehen hävitä näkyvistä, ennen kuin palasi sisälle.

– Viimeinkin! Päkä sanoi.

Hän lähti varustautumaan yöllistä seikkailua varten. Oliko Päkällä ja tytöillä mahdollisuus selvittää tallia vaivaava salaisuus? Kuka paljastuisi yölliseksi hiippailijaksi, kun aika koittaisi? Päkästä tuntui siltä, että tässä pelissä saattoi olla kovat panokset.

Unelmien hoitohevosen mysteeri

Kikka on onnensa kukkuloilla. Hän on saanut hoidettavakseen Millan ja Maikin kilparatsun, Chocolatin. Pian Kikalle valkenee, että omistajat pelkäävät jotain. Hiipiikö joku talleilla ja haluaa hevoselle pahaa? Kaikki ei ole kohdallaan, hevosen ympärillä on liikaa arvoituksia.

Chocolat muuttuu arvaamattomaksi ja vihaiseksi, ja Kikka joutuu syytetyn penkille. Kun loppuratkaisun aika koittaa, voittajia on vain yksi.

Nummelan ponitallin matkassa on aina jännitystä, romantiikkaa ja upeita hevosia. Rakastettua sarjaa luetaan jo toisessa sukupolvessa.

9 789510 421383

N84.2 / ISBN 978-951-0-42138-3
Kannen kuvat: Oili Kokkonen
Kannen suunnittelu: Riikka Turkulainen
www.wsoy.fi